వానకారు కోయిల

- మన్నెం శారద

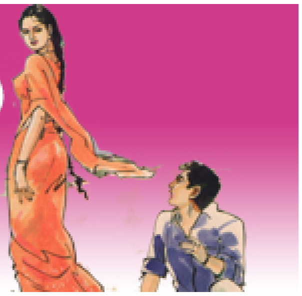

(గత సంచిక తరువాయి)

5

శంకర్ గదిలోకి రాగానే మల్లెపూల పరిమళం గుప్పుమంది. వాసవి అటుకేసి చూసింది.

"అయ్యగారివి కార్లో మర్చిపోయానంటే తీసుకొచ్చానండి" అంటూ పూలపొట్లం బల్లమీద పెట్టి వెళ్ళిపోయాడు శంకర్.

చల్లని ఏ.సి గదిలో మెల్లగా వ్యాపిస్తోన్న మల్లెల సువాసన వాసవి మంచు ముక్కలా బిగుసుకుపోయింది. జగదీష్ ఈ పూలు ఎందుకు తెచ్చివుంటాడు వాసవి ఆలోచనల్లో ఏదో చెప్పరాని భయం. అంత చల్లదనంలోనూ ఆమె నుదుటిమీద మంచిముత్యాలు పేర్చినట్లుగా అలుముకున్న స్వేద బిందువులు. ఆమెకి మల్లెపూలంటే చెప్పలేని యిష్టం. మల్లెపూలని, వెన్నెలవేళని ఇష్టపడని వ్యక్తులు అరుదు. వాసవిది రసహృదయం. ఆమె గుండెనిండా ఎన్నో ఆశలు ఆశయాలు. ప్రక్కవాడి సుఖాన్ని దోచుకోనంతవరకూ ఎవరికివారు హాయిగా కాలక్షేపం చెయ్యాలన్న సిద్ధాంతం ఆమెది. ఆమె మంచి ఆర్టిస్టు. అందుకే ఆమెకి వసంతమన్నా కోయిల పాటన్నా ఉషోదయమన్నా పున్నమిరేయైనా, మల్లెపూలన్నా, మొక్కలన్నా చెప్పలేని యిష్టం. కాలేజీనుండి రాగానే తోటపని చేసేది.

"మాలివుండగా నీకెందుకమ్మా ఆ మోటుపనులు" అంటూ జగన్నాధరావుగారు కూతుర్ని మందలించేవారు.

వాసవి నవ్వేది.

అలా నవ్విందంటే నాకిష్టమైన పనిచెయ్యటం నేను మాననని చెప్పటమే. దానితో జగన్నాధరావుగారు మరింక మాట్లాడేవారు కాదు.

ప్రత్యూషోదయంలో తుషార శీతల పవనాల్లో మంచు బిందువులతో తడిసి తలలూగించే పుష్పగుచ్ఛాల్ని చూడటం కోసమే అన్నట్లు సూర్యోదయానికి ముందే నిద్రలేచి తోటలోని చప్టామీద కూర్చునేది.

అప్పుడప్పుడూ సుతారంగా వీచే చిరుగాలికి రాలిపడి పరిమళాలు వెదజల్లే పారిజాతాలన్నా పొగడపూలన్నా వాసవికి ప్రాణం. పూలచుట్టు ఝుంకారం చేసే తుమ్మెదల్ని, తమ మేని రంగులతో గారడీ చేసే సీతాకోకచిలుకల్ని తమాషాగా చూసేది. తూరుపు వేపునుండి పొడుచుకొస్తోన్న తొలి సూర్యకిరణపు వెలుగులో పూబాలల వంటిపై ముత్యాల్లా మెరిసే మంచు బిందువుల్ని పులకించినట్లు ఊగే చిగురాకు రెమ్మల్నీ చూడటం ఆమెకెంతో సరదా! సృష్టిలోని ప్రతి అణువుకీ అందం ఉంది. కానీ చూడడానికి కన్నులే కావాలి. ఆ కన్నులు గుండెలోనుండి తన్నుకొచ్చే రసజ్ఞతతో నిండాలి. ఆమె జీవితంలో అనంత్ ప్రవేశించే క్షణం వరకు వాసవి దినచర్య అలాగే ఉండేది. ప్రకృతి పరిశీలన, పుస్తకపఠనం, స్నేహితులే ఆమెలోకం.

ఆరోజు.. ఆరోజు..

అమ్మా మీకోసం ఎవరో వచ్చారు అన్నాడు నౌఖరు. వాసవి బెడ్ రూంలోంచి హాల్లోకి వచ్చింది. అక్కడ అతను నిలబడి ఉన్నాడు.

వాసవి అతనివంక ఎవరన్నట్లుగా చూసింది.

"మీరు అర్జెంటుగా నాతో రాగలరా?" అన్నాడతను ఏ ఉపోద్ఘాతమూ లేకుండానే.

వాసవి అతనివంక తేరపారా చూసింది.

అతని వంటిమీద బట్టలు మాసి ఉన్నాయి జుత్తురేగి ఉంది.

"మీరు..? అంది వాసవి అనుమానంగా చూస్తూ.

"నా పేరు అనంత్. అలా నా పేరు తెలుసుకున్నందువల్ల మీకంత ప్రయోజనం ఉండదు మీ డాడీ తీసుకురమ్మన్నారు." అన్నాడతను.

వాసవికి మరింత అనుమానం కలిగింది.

"డాడీ ఊళ్ళో లేరు. ఆ సంగతి తెలుసునా?" అంది వాసవి వ్యంగ్యంగా.

"తెలుసు" అన్నాడతను.

"మా డాడీ అనంత్ అనే వ్యక్తి తెలిసినట్లు ఎప్పుడూ చెప్పగా వినలేదు మిష్టర్. మీరే ఉద్దేశ్యంతో వచ్చారో నాకర్థం కావడంలేదు. మీకు డబ్బు అవసరమయితే ఆ విషయం చెప్పండి" అంది వాసవి నిర్లక్ష్యంగా.

వాసవి మాటలకి అనంత్ ముఖం కొద్దిగా ఎర్రబడింది.

"మీ డాడీకి హార్ట్ ఎటాక్ వచ్చింది. మిమ్మల్ని చూడాలని కలవరిస్తున్నారు. ఇష్టమైతే రండి" అన్నాడతను కోపంగా.

"వ్వాట్?" అంటూ అరిచింది వాసవి కంగారుగా.

"అవును. మీ ఫాదర్‌కి ట్రెయిన్‌లో అకస్మాత్తుగా హార్ట్ ఎటాక్ వచ్చింది. సమయానికి నేనొక్కన్నే అతనితో ప్రయాణం చేస్తున్నాను వెంటనే చెయిన్‌లాగి ఏలూరు రైల్వే హాస్పిటల్లో ఎడ్మిట్ చేసాను. ఆయనకింకా స్పృహ సరిగ్గా రాలేదు. దైవికంగా స్ట్రోక్ తగ్గిపోయింది. పదే పదే ఆయన వాసవీ, వాసవీ అని కలవరించడంతో ధైర్యంచేసి ఆయన బ్రీఫ్ కేసు తెరిచి మీ ఎడ్రస్ సంపాదించాను. ఇంకా ఆయన ప్రమాద పరిస్థితి దాటలేదంటున్నారు. అందుకే ఎందుకన్నా మంచిదని మీకోసం బయలుదేరి వచ్చాను" అన్నాడు.

వాసవి గుండె గబుక్కున జారినట్లయింది. కళ్ళల్లోకి నీళ్ళొచ్చేసాయి. నిలబడలేనట్లు వెంటనే సోఫాలో కూలబడింది.

ఆమె మనసులో ఒక ప్రక్క తండ్రి గురించి భయం. ఆందోళన. మరోపక్క అతను చెబుతున్న విషయాలు నిజం కావేమోనన్న అనుమానం.

వాసవి దృష్టి అకస్మాత్తుగా అతని చెప్పులమీద పడింది. అవి అరిగిపోయి, తెగిపోటానికి సిద్ధంగా ఉన్నాయి.

బట్టలు మాసి, తలరేగి వాసవి బుర్రలో తళుక్కున ఓ ఆలోచన మెరిసింది. వెంటనే నవ్వుతూ "కథ బాగానే అల్లావ్. కానీ నీకో విషయం తెలియదనుకుంటా. రావు బహదూర్ జగన్నాథరావుగారు విమానంలోనే ప్రయాణం చేస్తారని, అలా వీలుకాని ప్రదేశాలకి కనీసం ఫస్టుక్లాసులో వెళ్తారని" అంది వెటకారంగా.

అతను అర్థంకానట్లు చూసాడు.

"అతను నీ పక్క రిజర్వేషన్ లేకుండా ఆర్డినరీ సెకండ్ క్లాసులో పాపం నిలబడి ప్రయాణం చేసారా?" అంది ప్రతిపదం విడదీసి నొక్కి పలుకుతూ.

అనంత్ ముఖం కోపంతో బిగుసుకుంది.

"డబ్బున్నవాళ్ళకి పొగరుంటుందని అనగా విన్నాను. కానీ తండ్రి చావుబ్రతుకుల్లో ఉన్నప్పుడు కూడా మీరిలా తర్కించి మీ అతి తెలివితేటలు చూపిస్తారనుకోలేదు. నేను నా స్వంత డబ్బులతో ఫస్టుక్లాసు కంపార్టుమెంటులో ప్రయాణం చేయగలస్థితిలో లేను. ఒప్పుకుంటాను. కాకినాడ ఎరువుల ఫ్యాక్టరీలో ఇంటర్వ్యూకి ఆ కంపెనీ ఖర్చులతో హైదరాబాదునుండి బయల్దేరినమాట అబద్ధంకాదు.

పైగా మీ ఫాదర్ వల్ల నేనా ఉద్యోగాన్ని పోగొట్టుకున్న విషయం మాత్రం మీరు బ్రతికున్నంత నిజం" అతను విసురుగా తన జేబులో నలిగిన కాగితాల మడతని ఆమె మీదకి విసిరాడు.

వాసవి అప్రతిభురాలయి అతనివేపు చూసింది. అతనికళ్ళు నిప్పుకణికల్లా నిజాయితీగా మెరుస్తున్నాయి. వాసవి గబుక్కున క్రిందబడ్డ కాగితాలని అందుకుని గబగబా తిప్పింది.

వెంటనే లేచి నిలబడి "సారీ వెరీ వెరీ సారీ. అంటూ ముందుకొక అడుగేసి జస్ట్ ఎ మినిట్" అంటూ లోనికెళ్ళి పర్సు తీసుకుని ముందుకొచ్చింది.

"పదండి" అంటూ ముందుకురికినట్లు గారేజ్ వైపు పరుగుతీసి "గెటిన్" అంది డోర్ తీస్తూ.

అనంత్ ఆమె వైపు ఆశ్చర్యంగా చూసి "ఏలూరు వరకు వెళ్ళాలి" అన్నాడు అనుమానంగా.

వాసవి చిరాగ్గా చూసిందతనివైపు.

"యూ ప్లీజ్ గెటిన్ సైడ్" అంది కోపంగా.

అనంత్ గబుక్కున కారెక్కి కూర్చున్నాడు.

ఆమె డోర్ లాక్ చేసి ఏక్సిలేటర్ నొక్కింది.

రివ్వున ట్రాఫిక్ తప్పించుకుని బాణంలా దూసుకుపోతున్న కార్లో ఓ పక్క భయంగా, మరోపక్క విచిత్రంగా తననే గమనిస్తూన్న ఆ వ్యక్తిని చూసే తీరిక, మనశ్శాంతి ఆమెకు లేవు.

ఓ పక్క తండ్రి ఏమయ్యాడోనన్న ఆందోళన ఆమెని కుదిపేస్తోంది.

కారు శరవేగంగా పరుగెత్తుతోంది. అనంత్‌కి చాలా విచిత్రంగా ఉంది. స్టీరింగ్, సీట్లు తప్ప కారుకి ఏవేం పార్టులుంటాయోకూడా అతనికి సరిగ్గా తెలియదు. అతనికి కారు లేకపోవడమేకాదు. సైకిల్ కూడా లేదు. కనీసం ఓ జత రంగుండి చిరుగులేని బట్టల్లేవు. అందుకే అనంత్ కళ్ళకి వాసవి సత్యభామలా ఎంతో ధైర్యంగా, రథాన్ని తోలుతున్నట్లు కనిపిస్తోంది. అతని కళ్ళలోని ఆరాధనని గమనించగల సమయం కాదది.

కేవలం ఆరుగంటల వ్యవధిలో కారు ఏలూరు రైల్వేస్టేషన్ చేరింది. అనంత్ చెప్పిన గుర్తులప్రకారం కారు రైల్వే హాస్పిటల్లోకి దూసుకుపోయింది. అనంత్ ముందు కారు దిగాడు. అతని వెనుక ఒకలాంటి ఉద్వేగంతో వాసవి. వార్డులోకి అడుగుపెట్టాలంటే అదోలాంటి దడ. వాసవి ఒక్క క్షణం గుమ్మం ముందే నిలబడిపోయింది. అనంత్ వెనుతిరిగి ఆమె వైపు చూసాడు. కళ్ళల్లో ఉబుకుతున్న నీళ్ళ క్రిందకి జారనీయకుండా జాగ్రత్తపడుతుందామె.

"రండి" అన్నాడు అనంత్ అనునయంగా.

వాసవి కర్చీఫ్‌తో ముఖం తుడుచుకుని లోపలికి అడుగుపెట్టింది.

"నువ్వొచ్చేసావా తల్లీ" నీరసంగా తలగళ్ళకి ఆనుకుని హార్లిక్సు తాగుతున్న జగన్నాధరావుగారు కూతుర్ని చూసి సంభ్రమంగా అన్నారు.

"డాడీ" అంటూ గబుక్కున పరిగెత్తినట్లు అతని బెడ్ దగ్గర కొచ్చేసింది వాసవి.

చిన్నపిల్లలా తల తండ్రి వడిలో పెట్టి ఏడుస్తున్న వాసవిని ఊరడిస్తున్నట్లుగా వెన్ను నిమురుతూ "నాకేం ఫర్వాలేదమ్మా. నౌ అయామ్ అవుటాఫ్ డేంజర్" అన్నారు నవ్వడానికి ప్రయత్నిస్తూ.

అనంత్ ఇబ్బందిగా నిలబడి చూస్తున్నాడు.

వాసవి కళ్ళు తుడుచుకుంది.

"నేను వెళ్ళొస్తానండి" అన్నాడు అనంత్.

జగన్నాధరావుగారు అతనికేసి చూసి ఇతను అన్నారు. వాసవి తండ్రికి జవాబు చెప్పలేదు. స్టూలుమీంచి తటాలున లేచి వెళ్ళి అతని చేతులు పట్టుకుంది. ఈ ఆకస్మిక చర్యకి అతను నివ్వెరపోయినట్లు చూసాడు.

"నన్ను క్షమించండి. నేను తొందరపాటుగా మాట్లాడి మిమ్మల్ని నొప్పించాను. మీరు సమయానికి సరైన సహాయం చేయకపోతే.. మా డాడీ మా డాడీ అయ్ కాంట్ ఈవెన్ యిమేజిన్. ద టెర్రిబుల్ ఇన్సిడెంట్ మీకు ఎలా కృతజ్ఞతలు చెప్పుకోవాలో తెలియడంలేదు" అంది ఉద్వేగంగా.

జగన్నాధరావుగారు కూతురివైపు ఆశ్చర్యంగా చూసి "ఏమిటమ్మా యిదంతా, ఎవరతను?" అన్నారు.

అనంత్ మెల్లిగా వాసవి చేతులు విడిపించుకుని దూరంగా నిలబడ్డాడు.

డాడీ. "ఇతనే మిమ్మల్ని కాపాడి హాస్పిటల్లో జాయిన్ చేసింది. ఇతనే లేకపోతే" అంది దుఃఖాన్ని ఆపుకుంటూ.

జగన్నాధరావుగారు అనంత్ వైపు సాభిప్రాయంతో చూసి "నువ్వు నాతో నాంపల్లి స్టేషన్‌లోనే ఎక్కావు కదూ" అన్నారు నవ్వుతూ.

అనంత్ "అవును" అన్నట్లు తల పంకించాడు.

"పాపం మనమూలాన ఇతనొక ఇంటర్వ్యూ కూడా పోగొట్టుకున్నాడు డాడీ" అంది వాసవి సానుభూతిగా.

"ఫర్వాలేదు ఇంటర్వ్యూకి వెళ్ళినంత మాత్రాన ఉద్యోగం గారంటీ కాదులెండి" అన్నాడు అనంత్.

"ఏం చదువుకున్నావు బాబూ?"

"బి.కాం."

"ఈపాటి ఉద్యోగానికి కాకినాడ ఎందుకు? మన ఫ్యాక్టరీలో చేరుదువుగాని" అన్నారాయన.

వాసవి సంతోషంగా అనంత్ వైపు చూసింది. అనంత్ తలదించుకున్నాడు.

"ఏమిటి ఆలోచిస్తున్నావ్? " జగదీష్ గదిలోకి రాగానే వాసవి ఆలోచనల దారం పుటుక్కున తెగిపోయింది.

గాలిపటంలాంటి గతం.. ఎగిరిపోతో.. ఎటో.

"అబ్బే ఏం లేదు" వాసవి తడబాటుగా లేచి నిలబడింది.

జగదీష్ చనువుగా వచ్చి మంచమ్మీద కూర్చున్నాడు.

"ప్రతిసారీ నువ్వలా లేచినిలబడటం నాకు బాగోలేదు. నువ్వలా అతి మర్యాదగా ప్రవర్తిస్తే నేనీగదిలోకే రావటం మానెయ్యాల్సొస్తుంది" అన్నాడతను నవ్వుతూ.

వాసవి మంచం చివరగా కూర్చుంది.

"నన్ను చూస్తే భయంగా ఉందా?"

అతని ప్రశ్నకు జవాబు చెప్పలేదు.

నిజంగానే ఆమెకు భయంగా ఉంది. అతనికీ తనకి వివాహమయ్యింది. ప్రక్కప్రక్కనే కూర్చుని హైదరాబాదునుండి మద్రాసు వచ్చారు. అంతా గంట ప్రయాణం. అంతకు మించి ఇద్దరి మధ్య ఎలాంటి చనువూ పెరగలేదు.

వివాహమయిన మర్నాడే జగదీష్ కోరిక ప్రకారం మద్రాసు ప్రయాణమవుతూంటే చుట్టుపక్కవాళ్ళు చెవులు కొరుక్కోవడం తనకు వినబడింది.

"ఇదేం విడ్డూరం. శోభనం వద్దన్నాడంట. నయం పెళ్ళికూడా దండగనలేదు. డబ్బున్నవాళ్ళు ఏం చేసినా చెల్లిపోతుంది. పెద్దవాళ్ళు పిచ్చెక్కి పెట్టలేదు. ప్రతిదానికీ మంచి ఘడియంటూ ఒకటి ఉంది. మంచీ చెడూ చూసుకోక పోవడం గొప్పతనం ఏమీకాదు. కొంపదీసి ఏమైనా కథ ఉందేమో?"

వాసవి అన్నీ వినీ విననట్లు ఉంది. ఆమెకు ఆ మాటలు ఎలాంటి బాధని, ఆందోళనని కలిగించలేదు. ఆమె మనసు లంగరులేని పడవలా ఊగుతోంది. తనకంటూ వున్న తీరం చేరదని తెలిసినపుడు ఎక్కడికి చేరినా ఒకటే అనుకునే నావికుడి మనసులా నిర్లిప్తంగా ఉందామె మనసు. అనంత్ మీద కోపాన్నయితే పెంచుకోగలిగిందే కానీ ప్రేమను యింకా చంపుకోలేకపోతున్నానని ఆమె అంతరంగానికి తెలుసు. అందుకే కారణం ఏదైనా జగదీష్‌కి అప్పుడే తను అన్ని విధాల దగ్గర కాలేదు.

తనకి తగినంత టైం కావాలి. అనంత్ తన ఆలోచనలనుండి పూర్తిగా మసకబారి పోవాలి. ఇదీ ఒకందుకు మంచిదే అని నిట్టూర్చింది వాసవి.

జగన్నాధరావుగారు గదిలోకొచ్చి వాసవివైపు చూసారు.

వాసవి ఏదో ఆలోచిస్తున్నదానిలా కిటికీలోంచి బయటికి చూస్తూ కూర్చుంది.

"అమ్మా!" తండ్రి పిలుపుకి తలతిప్పి చూసింది వాసవి.

జగన్నాధరావుగారు మెల్లిగా దగ్గరకొచ్చి పక్కనే కూర్చున్నారు. "రేపే మీ ప్రయాణం అంటున్నాడు అల్లుడు.

వాసవి తండ్రికేసి చూసింది.

అతను చెప్పాలని వచ్చిన విషయం అదికాదని వాసవికి తెలిసిపోయింది.

తనకి తల్లిలేకపోవటం పెద్ద లోపం. తల్లినోటినుండి వినాల్సిన విషయాలు కూడా తనకి తండ్రే వివరించాలి. తప్పదు.

"అల్లుడు రేపటి కార్యక్రమానికి ఒప్పుకోవటంలేదు. వ్యక్తిత్వం వచ్చిన వాళ్ళం. నాకీ తతంగం యిష్టంలేదు మీ అమ్మాయిని కూడా అడిగి చూడండి. ఆమెకూడా నన్నే సమర్థిస్తుంది" అంటున్నాడమ్మా అన్నారు జగన్నాధరావుగారు కూతురివైపు చూడకుండా.

వాసవి తలదించుకుంది. ఆమె అతనికి మనసులోనే నివాళులర్పించింది.

నిజమే ఇద్దరు అపరిచితులు ఒకటి కావడానికి కొంత వ్యవది కావాలి. పెళ్ళి పేరుతో మూడుముళ్ళూ వేయించి ఒక గదిలో బంధించి తప్పనిసరిగా తలుపులేసి జరిపించే ఆ తతంగం సరిగ్గా ఆలోచిస్తే లైసెన్స్‌డ్ వ్యభిచారం లాంటిదే

స్త్రీ పురుషుల మధ్య సంబంధం ముందు మానసికంగా పరిణితి చెంది తర్వాత శారీరక అనుబంధంగా మారాలి. అప్పుడే ఆ సంసారంలో ఆకర్షణ. ఆనందం.

వాసవికి భర్తపై సదభిప్రాయం కలిగింది. ఆమెకు జగదీష్ అభిప్రాయం నచ్చినట్లు ముఖం చూసి జగన్నాధరావుగారు కూడా గ్రహించారు, ఆయనకి తెలుసు ఆమె అంతరంగపు పొరల్లో అనంత్ పట్ల నిజమైన ప్రేమవాహిని ఎండిపోవటానికి టైమ్ పడుతుందని. కానీ ఈ రోజు జగదీష్ చనువుగా తన ప్రక్కనే కూర్చుంటే వాసవికి చాలా భయంగా ఉంది. ఆ రోజు ఈ రోజవుతుందేమోనని. ఆమె అనుమానం నిజం చేస్తున్నట్టుగా జగదీష్ ఆమె చేతిని చేతిలోకి తీసుకుంటూ "అదేం పూలు పెట్టుకోలేదూ?" అన్నాడు.

వాసవి అతని స్పర్శకి చలించిపోయింది.

మొదటిసారిగా గండిపేట దగ్గర అనంత్ తన చేతిని స్పర్శించటం గుర్తొచ్చింది. తను బలంగా అదిమిపెట్టిన గతస్మృతులే క్షణక్షణం ఉబికి పైకొచ్చి తనని కలచి వేయటం వాసవికి ప్రాణాంతకంగా ఉంది. ఎక్కడ భర్తకి దొరికిపోతానో అనే భయం.

"ఓహో అర్థమయ్యింది" అతను ఆమె చేతిని వదిలేసారు.

పూలదండ చేతిలోకి తీసుకుని అతను వాసవి ముఖంలోకి చూసాడు ఆమె దండవేపే అదోలా చూస్తోంది. ఆమె ముఖంలో తొలి సమాగంలో కలిగే సిగ్గుతో కూడిన భయం కనపడలేదతనికి. అతను దండవేపు చూసాడు. పూలమీద ప్రాకుతున్న పచ్చని పురుగు. అతను తటాలున దండను వదిలేసాడు.

"పురుగుని చూసా అంత భయం. చెప్పొచ్చు కదా" అంటూ నవ్వాడు.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments